

BIEL MESQUIDA

TRÈMOLO

Empúries

narrativa

Biel Mesquida

Trèmolo

Editorial Empúries

Barcelona

© Biel Mesquida, 2015

L'elaboració d'aquesta obra
ha rebut un ajut de la
Institució de les Lletres Catalanes.

Primera edició: octubre del 2015

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempires.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Limpergraf
DIPÒSIT LEGAL: B. 23.241-2015
ISBN: 978-84-16367-25-2

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Gràcies a Nicolau Dols, assessor lingüístic, i Laura Jaume, fotògrafa del quadre de la coberta, de Pep-Maür Serra. BM

TAULA

EN AQUESTA PART DE L'AMOR, 13 — LLÀGRIMES, 18
— REFLEXOS, 23 — BURÍNIA, 29 — TEXT, 34 — ELS
ANGLES MORTS DE LA HISTÒRIA, 28 — XAP O EL
LLOC DELS RECORDS, 43 — UNA MATEIXA CARN, 48
— ENTRE BOIRES, 53 — MAGMA D'UN RETAULE BAR-
ROC, 58 — L'INFERN DEL PARADÍS, 64 — FOSA EN
NEGRE, 69 — LA PASSIÓ DE LETÍCIA BARBOSA, 74 —
SETMANA SANTA EN FAMÍLIA, 79 — QUE HI HA NIN-
GÚ?, 85 — CADA COSA EN VOL DIR UNA ALTRA, 89
— L'ALÈ D'UN ADÉU, 95 — RES DE DEFINITIU, 100
— QUAN LLEGIRÀS AQUESTA CARTA, 105 — 'MEMEN-
TO VIVERE', 110 — DESFETA, 115 — PER DIR MOLT
FLUIXET, 119 — MALAGUANYATS, 123 — UN LLOC
AL SOL, 128 — TOCAR MARE, 133 — L'OMBRA LILA
DE LA XICARANDANA, 137 — ESQUEIX DE SEDA, 142
— VORA L'ABISME, 147 — SEMPRE EL CERVELL, 151
— EL BELL AVUI, 155 — LES TRINXERES DE L'EXIS-
TÈNCIA, 160 — NAAJA AL FONTS DE LA MEMÒRIA, 165
— ESCRIT A LA PELL, 169 — COM PLOREN LES PA-
RAULES, 173 — LA VENUS SORDA, 178 — ROUGE,
183 — A LA BOCA PORTARÉ DOLOR DE TU, 188 —
VENES EN EL MARBRE, 193 — EL COLOR DE LES LLÀ-

GRIMES, 198 — SPRAWLSCAPE: PAISATGE DE LA DISPERSIÓ, 203 — ANFRACTUOSITATS, 208 — ‘CORPUS CORRUPTUM’, 213 — ‘AUREA MEDIOCRITAS’, 218 — PER UN BATEC DE L’ÀNSIA, 223 — AMB LA BOCA PLENA DE PÈTALS, 228 — ELS ENTRETENIMENTS INNOCUS, 233 — ‘GOD BLESS THE CHILD’, 238 — ‘BE WATER, MY FRIEND’, 243 — CUA DE PEIX, 247 — SA-REPTA, 252 — ÍNFIMS ECOS DE LLUM, 256 — SALDOS, 261 — UN TROS D’HOME, 266 — JO ET TRAURÉ AQUEST COR DE PEDRA I TE’N DONARÉ UN DE CARN, 271 — ‘UT PICTURA POESIS’, 277 — TRÈMOLO, 281

EN AQUESTA PART DE L'AMOR

Prem sobre la tecla de «lectura». Més que escriure m'agrada compondre. Podria dir fins i tot que la història —que és la darrera cosa que m'interessa del conte— la puc baratar en funció del muntatge. Vol-dria privilegiar els efectes del muntatge, alguna cosa que és matèria de poesia, en contra del relat. Quan començ a escriure preveig un clima, una atmosfera, una forma.

Tenc el cap ple de llum. Ahir vespre, a ca nostra, aquest apartamentó damunt el Jonquet des d'on dominam tot Palma i tota la badia, vàrem beure massa i ens diguérem coses de les quals avui ens penedirem. Per què no vols que faci aquest curt?, em demanaves, Rosa, com si la resposta es trobàs dins l'aire. Per primera vegada hi ha de tot, un director que m'agrada, en Guillem, que em va fer guanyar un premi d'interpretació a Sitges amb *Les mans d'Uma Sumac*. Te'n recordes? Un productor, en Klaus, que hi posa un bon roll d'euros i ens deixa la seva mansió de Deià tota la setmana i mitja de rodatge. Na Marta, la seva filla de setze anys, és una dolçor de nina que

farà de filla meva; n'Àngel, una meravella d'actor, és el meu pretendent primer. En Biel ha escrit un guió a partir de l'*Odissea* on tota la força del poema surt a cada segon. I jo, de prota; què més vull? Vaig posar un disc que t'havia comprat feia estona: el *Clavierbüchlein* que Bach va fer el 1715 per a la seva dona Anna Magdalena. I tu només volies que et digués paraules pràctiques i desgastades que no em sortien d'enlloc. Aquesta costa, aquesta costa, aquests fondals plens de pins d'un verd fosc i lluent, aquests revolts, aquests revolts. No sé si em mareig o són les boires blaves d'aquest horitzó de mar i de cel que m'entren per les neurones i converteixen el meu cervell en camp de confusions. Marta, no facis tanta de via que ja he perdut el gust per les muntanyes russes. Na Marta em mira i riu amb dents carnívores i llavis molsuts i mitja cabellera castanya que li tapa els ulls. Ells ja deuen haver arribat i segur que ens hem perdut la primera seqüència. Ja he vist amb ràbia que parties amb el Mercedes esportiu d'en Klaus, que et tractava com si fossis la Gardner. En Guillem i jo hem de parlar de coses d'interpretació: així m'has dit adéu. Tenc els ulls plens de llum. Ara hi ha oliveres a cada costat de la carretera. Les conec. Amb els troncs tan arreveixinats em fan pensar en el futur. Sort que mir les arrels que surten de la roca i això em fa tornar al lloc. D'aquí a un no res ja arribam. Na Marta té veu, cos i gests de Lolita, i això sempre em fa por. Podria fer-li aturar el cotxe dins un revolt i llançar-me damunt les pometes dels seus pitons amb uns mugrons punxeguts. Aquesta calentor em ve perquè

ahir na Rosa no va voler que la tocàs. Fa una calorada. No en tenc ganes! Va dir això com una mula i es va aixecar de l'otomana per servir-se el tercer gintònic. D'ençà que ha de fer aquest curt tot la posa nerviosa: les opinions, les coses, els projectes, la gent. Mentre ella es desmaquillava abans d'anar a dormir i jo em feia les dents netes només se sentia el renou de l'aigua que sortia del grifó. Cap comunicació. Com si fóssim dos aborígens de planetes llunyans que es troben en un motel de la Terra. Després, asseguda al llit, es passà mirant els mails al Blackberry fins que em vaig colgar. Estic molt cansada, va amollar això, va apagar el llum del seu costat i em va donar l'esquena. Damunt la meua tauleta de nit hi havia el guió de *L'home que viatjava tostemps* obert per una plana subratllada amb retolador vermell: *Ara que el cel i la terra i el vent callen, que la son atrapa les bèsties salvatges i els ocells, la nit passeja el seu carro estelat, i en el seu llit la mar sense onades descansa.* Era una cosa que na Rosa m'havia deixat a posta? La casa d'en Klaus és com un santuari gegantí de color vermell pompeià dedicat a una deessa mallorquina de l'època dels talaiots. Baixam per un camí entre fondals, vertiginosament, cap a uns jardins esponerosos plens de palmeres, xiprers, washingtònies, lledoners, buguenvíllees blanques i fúcsies i grans estances de marbre rosat des d'on per totes parts es domina la mar. Allà es desenvoluparà la tragèdia. Són uns pocs personatges que parlen i viuen en tres escenaris, les sales i la gran terrassa de Son Capdevall Nou, la cambra de na Júlia i el caló

tancat entre grans penyalars. Ella espera l'home que ha partit cap a una guerra que ha guanyat i que torna d'un viatge llarg i complicat. N'Àngel és un dels pretendents i na Júlia, amb el temps i la insistència, se n'ha enamorat. Però quan comença el curt acaba d'arribar, sense que ells ho sàpiguen, un nou pretendent: Ell. Tota l'obra és una forma de refinament dels sentiments i de la ment. El rodatge avança per una mena d'espiral, per una mena de cerimonial, amb caràcter molt clarament ritual on predomina l'expressió. Quasi no veig na Rosa en tot el dia. A les nits feim uns sopars inacabables, ella es colga molt d'hora i jo qued a parlar amb en Guillem i en Klaus, que em fan molt de cas. Sempre que arrib a la cambra la trob adormida amb el pot d'orfidal damunt el comodí. Al matí quan em despert ja ha partit. Mentre berenam na Marta em diu que avui han de rodar a l'*Odisseu*, el iot del seu pare, i que és una llàstima que no hi hagi anat perquè no tornaran fins a la nit. No m'hi havia convidat ningú. Han de rodar devora la península de na Foradada. Em pas el dia fent telefonades a na Sandra, la millor amiga de na Rosa, i li cont que em sembla que estic perdent la meva dona. Ella em consola com pot, però veig en alguns replecs de la seva veu que em dóna la raó. A l'hora de la sesta agaf el cotxe i partesc cap al mirador del Fenollar, des d'on es domina Son Marroig i na Foradada just davall. Veig el iot a la petita badia davant els roquissars. Agaf l'allargavista. Na Rosa amb la seva cabellera vermelloa a l'aire es treu el barnús davant n'Àngel, que la mira com si fos una deessa que s'en-

trega a la claror solar. Darrere el càmera en Klaus fa fotos. Na Rosa duu l'esplendor del seu cos nu al paroxisme. Em tremola tota la còrpora. Na Rosa és una aparició enmig d'aquella natura edènica, una escenografia carnal que ix d'unes aigües turquesa. Després veig que roden una escena en què na Rosa fa un capfíco dins la mar. Voldria poder volar i acostar-m'hi i veure-ho com ara, sense que es temessin de la meva presència. Estic molta d'estona vigilant. En Klaus parla sempre que pot amb na Rosa, i en un moment em sembla que l'estreny amb els seus braços de colós. O és una al·lucinació? Un enlluernament? Aquell vespre tornaren molt tard perquè havien anat a sopar a l'hotel Fornaris, que té un restaurant amb dues estrelles Michelin. Na Rosa em va telefonar i li vaig dir que no hi aniria perquè tenia migraña per mor del sol. M'he pres dos orfidals i he quedat adormit com un beneit. M'he despert quasi a l'alba. M'he aixecat. M'agradava veure com el blau del cel creixia combinat amb el del mar, sempre més fosc. He anat a la cuina per prendre un poc de suc de taronja. He sentit rialles llunyanes, crits fràgils per la banda de les cambres que peguen a la gran piscina de sal enrevoltada de columnes dòriques. M'he posat a l'aguait. Mentre m'acostava cap a aquelles veus xiuxieujades he sabut qui n'eren els propietaris i he pensat, mentre mirava com s'esborraven a poc a poc les estrelles, que quan s'acabàs aquell curt na Rosa i jo no tornaríem a viure plegats perquè habitàvem separats, cadascú dins un país i un segle diferents.